

[Valdemar Thomsen.]

ved den ændrede Valutapolitik, 2) en Sterlingkurs paa mindst 22,40 og 3) økonomisk Ligestilling med andre Erhverv, har man overhovedet intet Hensyn taget til. I Stedet for at slaa ind paa en Politik, der virkelig gav Landbruget dets Ret, placerer man det vedblivende som et af den øvrige Befolkning understøttet Erhverv. En absolut Ret for Landbruget maa det være, at de Priser, som direkte og indirekte gennem Landets Valutapolitik fastsættes paa Landbrugets Produkter, giver Dækning for de med Produktionen forbundne Omkostninger og tillige levner en rimelig Arbejdsfortjeneste. Ingen tør vel bestride, at Regeringen ved Fastsettelse af Vekselkurserne faktisk afgør, hvem der skal have mere, og hvem der skal have mindre i Indtægt, og ingen tør bestride, at Landbruget gennem Aar har faaet for lidt for sit Arbejde.

Disse Kendsgerninger mener jeg maa lægges til Grund for Bedømmelsen af Forslaget og for den Indsats, der skal ydes for at bringe Landbrugets Økonomi paa Fode. Nærmest latterligt virker det i denne Forbindelse at erfare, at dette helt igennem ringe og utilstrækkelige Forslag nu i Huj og Hast skal jages igennem Rigsdagens Ting. Det er af Hensyn til Landbruget, siger man. Tænk engang, af Hensyn til Landbruget skal det gennemføres i Løbet af et halvt Døgn! Mon ikke der er andre Hensyn, der her gør sig gældende? Kravet fra Landbruget om økonomisk Ligestilling, hvilket vil sige Mulighed for Landbruget for at tjene en Løn — naar Hensyn tages til Evner, til Energi, til Uddannelse —, som ikke er ringere end den, der tjenes i andre Erhverv, har man som sædvanlig fuldstændig ignoreret og altsaa i dette Tilfælde med konservativ Bistand. Ja, nu hører vi endda, at det foreliggende Forslag i Virkeligheden er et konservativt Forslag, og det tager sig ærlig talt mærkeligt ud, ikke mindst paa Baggrund af de Tilsagn, som fra konservativ Side i de senere Maaneder er givet Landbruget. Vi husker jo, hvordan Partiets Landsformand ved Bondestævnet i Aarhus netop gav Udtryk for, at det, Landbruget havde Krav paa, var ikke Hjælp og den Slags Ting, nej, det var fuld økonomisk Ligeret. Ja, jeg maa sige, at paa det Grundlag virker det overraskende og pinligt, at Partiet paa den Maade, som det her er sket, er med i et Bagholdsangreb, der til Formaal har at splitte den Landbrugets Enhedsfront, der var tilvejebragt. Al Tale fra den Side om, at blot Landbruget fremkommer med enstemmig Krav, skal det nok blive hørt,

kan vi nu forhaabentlig blive forskaanet for i Fremtiden.

Det ærede Medlem Hr. Henning Hasle udtalte her som Ordfører for det konservative Parti, at det straks ved Rigsdagssamlingens Begyndelse var blevet tilkendegivet, at Landbruget, hvis det kom i Vanskeligheder, ikke skulde komme til at staa ene. Ja, det tager sig noget mærkeligt ud, naar det ærede Medlem, som vel ved, at hele Landbruget er enigt om de Krav, jeg her har skitseret, kommer og paastaar, at de Konservative staaar ved Landbrugets Side. Det ærede Medlem gav Udtryk for, at det var af Hensyn til Forhandlingerne med England, man indtog det Standpunkt, man nu indtog, endskønt det ærede Medlem maa vide, at specielt England har bebøjet vore Forhandlere, at Danmark er gaaet bort fra Sterlinggruppen. Hvad er det for øvrigt for en Urimelighed økonomisk set at ville placere Danmark paa et højere Niveau end Storbritannien. Den Omstændighed, at Renteniveauet her i vort Land er ca. 2—3 Gange saa højt som i England, vidner om, hvor falsk en Tale det er, naar det ærede Medlem Hr. Henning Hasle vil degradere England paa den Maade, som det i Virkeligheden er sket.

Kravet fra Landbruget gik ud paa — det fremgaar af de Udtalelser, der er fremsat ikke mindst fra Mejeriernes og Slagteriernes Delegeretmøder —, at Landbruget nu bliver økonomisk ligestillet med andre Erhverv, og det er, som sagt, dette, de tre Forligspartier nu overhovedet intet Hensyn tager til. Vi staaar her over for et typisk Udslag af Regeringens Borgersind og Vilje til Samarbejde. Hvad nu Konsekvensen kan blive af denne Udfordring til det samlede danske Landbrug, skal jeg ikke spaa om i Øjeblikket. At Regeringen spiller højt Spil, er sikkert ingen i Tvivl om, og derfor vil Bondepartiet igen her i den ellefte Time bestemt advare mod en Løsning som den, der er foreslaaet. Vi vil under ingen Omstændigheder have Medansvar for det nedværdigende, der ligger i, at Landets Hovederhverv skal holdes oppe ved Hjælp af Tilskud og Almisser fra det offentlige, naar Sandheden er den, at det i det væsentlige er Landbrugsproduktionen, der er afgørende for hele Befolkningens Levelfod og Eksistens. Man faar det Indtryk, at det er Forholdene, som de var før Krigen, der skal opretholdes. Da fik Landbruget, som bekendt, en ringe, ofte slet ingen Løn, og derfor passer man aabenbart nu paa som en Smed, at Landbruget fortsat faar for lidt. Grundlaget maa ikke forrykkes,